

Arnošt Vašíček

ZKÁZY A ZÁZRAKY

Nevysvětlitelná zmizení | Ztracení v čase | V zajetí přízraků
| Dobře utajené síly | S puncem prokletí | Tajuplné obrazy |
Strašidelné domy

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
ZKÁZY
A ZÁZRAKY

MYSTERY FILM
Ostrava 2013

Arnošt Vašíček: Planeta záhad - Zkázky a zázraky

Mystery Film, Ostrava 2013

1. vydání Baronet Praha 1999

Copyright © Arnošt Vašíček

Všecká práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie © Arnošt Vašíček

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošců

Mystery Film

Ostrava 2013

ISBN 978- 80-87730-19-5

Obsah

Nevysvětlitelná zmizení	7
Osudný trik – Šokující únosy – Úniky z přítomnosti – Muž, který se propadal – Magický tanec atomů – Zásah z jiné dimenze? – Brána alternativního světa – Ztraceni v čase	
Tajuplné sochy a obrazy.....	27
Oživé podobizny – Tváře na skle – Neviditelní malíři – Madona z candelarie – Ukřižovaný varuje před zkáзой	
Strašidelné domy	47
Inspekce ze záhrobí – Průsvitný mnich – Střetnutí dobra a zla – Bezradní krotitelé duchů – Ozvěny bolesti – Portrét poltergeista	
V zajetí přízraků	61
Obžaloba ze záhrobí – Pádné důkazy	
Zjevení lásky	66
Matka boží varuje	

Podivné zkázy.....	71
Uctívači ďáblova chřtánu – Případ spolehlivé bohyně – Tragická očista vesmíru – Předpovězené katastrofy – Pravdivý hlas bible	
Nezničitelné svátosti.....	85
Ohnivzdorné plátno – Plášť přetrvávající věky – Netlejší těla	
Dobře utajené síly	94
Na křídlech magie	
S puncem prokletí.....	102
Neviditelní ochránci hrobů – Slova, která zabíjejí – Nositelé neštěstí	
Fantastické kuriozity.....	108
Podivné vzpoury – Příliš zdravá pohřebišť – Věčný pramen – Živé seizmografy – Kletba dinosaurů – Vzdorující hroby – Oči neviditelné bytosti	

Nevysvětlitelná zmizení

Proslulý americký iluzionista David Copperfield představil v roce 1998 nový program nazvaný You. V jedinečné kouzelnické show vršil jeden ohromující trik za druhým. Dokázal se rozpúlit v pase, takže dolní polovina těla kráčela vedle horní, dvěma půvabným divačkám vyměnil spodní prádlo, aniž by je svlékl, nechal se uzavřít do krabice, aby se vzápětí nevysvětlitelně zhmotnil uprostřed nabitého sálu a v jediném okamžiku proměnil původně různé listy v dlaních tisíců přítomných v kartu se stejným symbolem.

Nesporným vrcholem se stalo „vymazání ze světa“ třinácti náhodně vybraných diváků. Mág rozhodně nemohl jejich volbu ovlivnit a neměl možnost se svými „oběťmi“ předem zkusit. Při představení 3. prosince v Praze třináct jedinců vystoupilo na stupínek, usadilo se na židle, bylo zakryto závěsem a vzápětí nevysvětlitelně zmizelo. Po skončení představení se celá třináctka náhle ocitla u vchodu do haly. Všichni „absolventi zmizení“ byli sužováni podivnou tísní a těžce definovatelnými pocity. Nikdo z nich ani netušil, co se s ním v uplynulých chvílích dělo a jakým způsobem byl přemístěn z pódia ke vchodu. Nikdo necítil sebemenší náznak pohybu, nemanipulovalo s nimi technické zařízení ani jiné osoby, nezaznamenal žádné doteky, jen děsivé ticho, prázdnotu a chlad. Byla jejich paměť vymazána pomocí hypnózy, nebo existuje jiné vysvětlení?

Obdobná tajemná zmizení, zázračné úniky ze svěrací kazajky, pevně svázaných řetězů, neprodyšně uzamčených beden a dalších

nepřekonatelných překážek jsou už od dávnověku oblíbenými kousky kouzelníků. Naprostá většina z nich je jistě pouhý trik a dokonale připravená iluze. V ojedinělých případech se nás ale zmocňuje podezření, zda výjimečně úspěšní mágové přece jen nenašli cestu, jak krátkodobě pokořit fyzikální zákony, zda nedokázali rozložit své či cizí tělo na molekuly a nenechali je putovat prostorem. Zvláště když přenos z místa na místo skončil tajemnou tragédií.

Osudný trik

V roce 1935 si mnoha povedenými kousky proslavený iluzionista Jack Harrison pronajal pozemek v londýnském Hyde Parku a na něm nechal vybudovat amfiteátr pro deset tisíc diváků. Uprostřed, jako pohádková chaloupka na muřích nožkách, stála na ocelových sloupcích 185 centimetrů vysoká dřevěná bedna uzavřená dveřmi s bytelným zámekem. Několik desítek dobrovolníků mohlo bednu důkladně prozkoumat zvenčí i uvnitř a potvrdit, že nemá dvojí stěny, tajný východ a ani není opatřena žádným jiným zařízením umožňujícím provedení jakéhokoli triku. Jack Harrison vstoupil po schůdkách do bedny. Jeho asistent uzamkl dveře, schůdky odstranil a z pistole vypálil pět ran do vzduchu. Po krátké chvíli napětí byly dveře opět otevřeny. Bedna zela prázdnotou. Publikum překvapeně zíralo, jak ji pomocníci nastavují do všech stran. Záhy Jack Harrison vystoupil ze svého mercedesu, který stál zaparkovaný asi patnáct metrů od bedny, na samém okraji travnatého jeviště. Dav šlel. Několik nedůvěřivců ihned začalo pročesávat park, aby našlo tajnou chodbu v podzemí. Marně.

Harrison nikdy svá jedinečná čísla neopakoval, tentokrát ale výjimečně svolil k repríze s tím, že vzdálenost k vozu bude prodloužena na sedmdesát metrů. Při novém představení vešel opět do bedny, která vzápětí osiřela. Publikum aplaudovalo vstoje. Byly to předčasné ovace. Po úspěšné přehře nastoupilo šokující finále. Z mercedesu nikdo nevystoupil. Na sedadle ležely

pouze iluzionistův klobouk a ebenová hůl. Rozpačití asistenti důsledně prohledávali areál, trávník pod bednou i v okolí byl do hloubky dvou metrů rozkopán. Nikde se nenašla jediná stopa. Harrison před zraky deseti tisíců diváků navždy zmizel.

Byl to pouze další dokonalý trik? Ztratil se Harrison záměrně, aby žil kdesi jinde a pod jiným jménem? K takovému kroku, jak se zdá, neměl žádný důvod.

Jeho kariéra kouzelníka byla více než úspěšná a přinášela mu obrovské zisky. Netrápily ho dluhy ani mrzuté patálie se ženami. Nic mu nescházelo, a pokud je známo, nebyl vystaven vydírání či jiným nepříjemnostem. A je zde ještě jedna značně podivná okolnost: nikdo z Harrisonových asistentů neměl ani zdání, jakým způsobem je přenos z bedny do vozu prováděn. Pokud šlo o technicky dokonale připravenou iluzi, složitá příprava jistě vyžadovala pomoc a spolupráci dalších osob. Ale tak tomu prokazatelně nebylo. Kouzelník spoléhal pouze na své síly a schopnosti. Znamená to, že se skutečně dokázal jakýmsi neznámým způsobem neviditelně přemístit z jednoho místa na druhé, a že jeho zmizení bylo tedy dílem osudné chyby při provádění této teleportace?

Účastníci nešťastného představení přiznávali, že Harrison již při příchodu na jeviště vypadal ustaraně, jeho jindy tak usměvavá sebevědomá tvář zbledla a jevila znaky nervozity. Vyústily tělesné indispozice a nedostatečná míra soustředění v neodvratnou katastrofu? Bylo definitivní zmizení v bezedné propasti času a prostoru zákonitý důsledek výpadku koncentrace? Jak je možné, že se v mercedesu objevila část oblečení, ale samotný kouzelník tam nedorazil? Co mu zabránilo dokončit „zázračný“ přesun? Zůstal uvězněn kdesi v půli své unikátní cesty?

Šokující únosy

Překvapivé bleskové přenosy z místa na místo nejsou vždy dílem promyšleného záměru. Někdy jde o svéráznou hříčku neznámých sil. Lidé, kteří takovouto teleportaci prožili, se považují

za oběti únosu a vůbec nechápou, co jejich traumatizující zážitek vyvolalo.

V roce 1655 inkvizice nechala upálit jednoho muže za spolupráci s ďáblem. Nešťastník byl vmžiku přenesen z Goa ve východní Indii do Portugalska, což představuje vzdálenost asi 8000 kilometrů. Odsouzený si vůbec nedokázal

představit, jak k tomu došlo. Od planoucí hranice ho to ale nezachránilo.

Dobře zdokumentovaný je i případ španělského vojáka Gila Pereze, který 25. října roku 1593 zmizel ze stráže ve filipínské Manile, aby se vzápětí – silně zmatený – objevil před guvernérským palácem v hlavním městě Mexika. Ve zlomku sekundy tak urazil asi 16 000 kilometrů. Závratnou rychlost jeho šokujícího přeletu „teleportačním tunelem“ potvrzuje další zajímavá okolnost. Perez se ze své původní strážní hlídky „vypařil“ 25. října ráno a v Mexiku se objevil 24. října večer. To přesně odpovídá časovému rozdílu mezi oběma místy. Když v Manile již vládne nový den, Mexiko se teprve začíná loučit se včerejškem.

Většinou je takovýto přenos pouze jednostranný. Člověk se neznámo jak dostane na vzdálené místo a musí se vlastními silami dopravit na původní stanoviště. Jindy, jako kdyby vlastnil zpáteční lístek, se na okamžik ocitne v absolutním jinde a poměrně rychle se zase vrátí zpět.

Na sklonku sedmdesátých let 20. století bydlel pan A. P. s manželkou a dcerou teprve krátce v rodinném domku poblíž Olomouce. A tehdy prožil něco, čemu sám odmítá uvěřit. *„V sobotu večer u nás byla moje matka, která bydlí nedaleko. Se ženou se zabývaly pletením a já sledoval televizi. Asi o půl jedenácté se matka rozhodla odejít. Šel jsem rozsvítit světlo v chodbě, na verandě a venku před domem. Přes skleněnou výplň dveří jsem se díval, jak matka vychází z branky, a pak jsem zhasl venkovní světlo. Přesně s cvaknutím vypínače jsem se náhle ocitl na chodbě domu, který dobře znám, ale který se nachází více než sto kilometrů od nás. Sužován rozpaky jsem se neodvažoval pohnout a vzápětí jsem se stejně tajemně vrátil domů. Ne však přesně na stejné místo. Stál*

jsem ve tmě, šmátral rukama a nahmatal kliku. Otevřel jsem a zjistil, že stojím za dveřmi na schodech do sklepa. Byl jsem zmatený, nechápal jsem, co se vlastně stalo a vůbec netušil, jak dlouho to trvalo. Po návratu do obýváku jsem si sedl do křesla a začal uvažovat. Manželka si ničeho nevšimla, pletla klidně dál, nemohl jsem tedy být pryč dlouho, snad deset minut. Od vypínače na verandě ke schodišti do sklepa je dobrých sedm metrů. Mohl jsem tuto vzdálenost ujít, aniž bych si toho byl vědom? Později se přidaly další otázky. Při své nečekané návštěvě onoho vzdáleného domu jsem zaregistroval určité malé změny vybavení a rozestavení nábytku. Pak se ukázalo, že tyto detaily přesně souhlasí se současným stavem. Byl jsem tam tedy doopravdy, anebo naopak obraz domu přicestoval ke mně?“

Podobnou otázku si klade i Zdena Novotná z Prahy. „*Seděla jsem doma na gauči a poslouchala skladby Antonína Dvořáka. Najednou jsem byla přenesena do zcela prázdné místnosti. Stěny, strop i podlahu tvořily holé kameny bez omítky. Na jedné straně bylo okno, nahoře do oblouku, a v další stěně se nacházel vchod stejného tvaru. Připadala jsem si jako ve starodávném hradu, když se ve dveřích objevila postava ženy v bílém. Pak výjev zmizel a já byla zpět ve svém pokoji. Po několika letech mi jedna známá ukazovala fotografie a turistické prospekty z dovolené v Turecku. Na jednom z nich jsem poznala místnost, v níž jsem se tehdy tak zvláštním způsobem ocitla. Byl to dům Panny Marie v Efesu.“*

Úniky z přítomnosti

Obdobný výlet do bludiště prostoru bývá občas poznamenán časovou dilatací. Chilský desátník Armando Valdes se 25. dubna 1977 rozplynul ve vzduchu přímo před zraky svých šesti spolubojovníků. Když se asi po patnácti minutách znovu zhmotnil, jeho původně hladce oholenou tvář zdobilo několikadenní strniště. Kalendář na Valdesových náramkových hodinkách se posunul o pět dnů. Znamená to, že zatímco v pozemských

podmínkách uplynula pouze čtvrt hodina, desátník strávil pět dnů v děsivém neznámu? On sám si bohužel na nic nepamatuje.

Na Silvestra roku 1982 jel Petr Uvíra z Ostravy na svou chatu, kde na něj již čekali rodina a přátelé. Dorazil tam k obědu, jak bylo domluveno. V chalupě nikdo nebyl. Obešel celé stavení, bouchal na dveře, nakukoval přes okna dovnitř. Všude klid a prázdno. Budova vypadala, jako když ji na podzim opouštěl. Byla zjevně pustá, v kamnech se netopilo, nikde ani stopa po hostech a dokonce ani v kuchyni se nic nedělo, nádobí stálo pečlivě srovnané v regálech. Dostal strach, že se něco přihodilo, všichni museli odjet zpátky do města, a tak se minuli. Šel si to ověřit do vesnice, a když zjistil, že manželka byla ještě před polednem v místním obchodě nakoupit, vrátil se k chalupě. Tam již čekala jeho notně rozčilená choť. Oběd chladnul na stole, plotna rudě žhnula a více než deset přítomných a jejich děti dělalo randál, který bylo slyšet na dvacet metrů daleko. Všichni potvrdili, že se z chalupy ani nehnu a popřeli, že by se v žertu schovali. Ostatně naaranžovat vše tak, aby chalupa vypadala zcela prázdna a pak ji za krátkou dobu opět oživit nebylo ani možné. Byl tedy Petr Uvíra při svém prvním příchodu k domu sice na správném místě, ale podivným řízením neznámých sil v nesprávný čas? Nahlédl na okamžik do jiné časové roviny, odlišné třeba jen o pár dnů či týdnů, rozhodně však do doby, kdy na chalupě nikdo nebyl?

Úniky z přítomnosti nejsou tak úplně řídkým jevem.

Počátkem října roku 1992 se spisovatelka a autorka několika originálních kuchařek Milada Zemánková zúčastnila zájezdu do Paříže. Na zpáteční cestě se výprava na krátký čas zastavila v Remeši u katedrály. Všichni již byli venku, když zima přinutila paní Zemánkovou, aby se vrátila do otevřeného autobusu pro svetr. *„Uvnitř jsem byla sama. Tmavé prostory vozu osvětlovala jen zářící katedrála. Posadila jsem se, abych sáhla do tašky. Vtom jsem se ocitla uprostřed davu lidí oblečených do krojů světlých barev. Byl krásný jarní den. Stáli jsme na kraji silnice, po níž kráčel*

nádherně vyšňořený průvod vlajkonošů s bílými, zlatými a šarlatovými praporci. Za nimi jeli muži na koních. Na sobě měli sametové a aksamitové obleky s punčochami. Oděvy byly krásně zdobené a vyšívané. Očividně se jednalo o šlechtice anebo lidi vysokého postavení. Průvod kráčel pomalu a slavnostně. Lidé okolo mne mávali a něco volali. Všude vládlo radostné vzrušení. Cítila jsem se spřízněna s tím davem a sdílela jeho nadšení.

Pak jsem se vrátila do skutečnosti a ještě chvíli musela zůstat sedět, abych se probrala z tak silného zážitku. Když jsem vystoupila, účastníci našeho zájezdu již byli pryč, a tak jsem, nevím proč, zamířila k málo osvětlenému prostranství, na němž stála socha Jany z Arku. Po několika krocích jsem zjistila, že silnice odbočuje vlevo od katedrály a pokračuje dále. Byla to tatáž cesta, u níž jsem před chvílí stála a po níž přecházel průvod. “

V propasti času zmizela i paní J. P. z Račic. „V létě roku 1982 celá naše rodina – čtyři dospělí a desetiletý vnuk – vyrazila na výlet. Zavítali jsme také na zámek v Opočně. Prohlédli jsme si jednotlivé pokoje a nakonec došli do zbrojnice. Zadávala jsem se na drátěnou košili a najednou jsem se ocitla na velkém palouku obklopeném ze všech stran lesy. Šla jsem vedle bojovníků, kteří jeli na koních, když se proti nám vyřítili jiní ozbrojenci s napřaženými meči. Viděla jsem také připravená kopí a slyšela dusot kopyt. Když už se zdálo, že protivník zaútočí, stála jsem opět ve zbrojnici, kde již nikdo nebyl. Cítila jsem se divně. Průvodce mě uvnitř zamkl, a kdyby mě na chodbě nezačal shánět vnuk, zjistili by, že scházím, až venku před zámkem. Vrátili se pro mne a nechápali, kde jsem byla. Nikdy se nám nepodařilo rozluštit hádanku, proč mne průvodce ani ostatní při svém odchodu neviděli, když jsem stála přímo u dveří zbrojnice? Přenesla jsem se tedy do dávnověku i fyzicky?“

Co tyto dábelské únosy způsobuje? Jak je možné, že se lidé ocitnou nejen ve zcela jiném prostoru, ale často i v jiné době? Jsou podobné teleportace důsledek krátkodobého kolapsu v obvyklém uspořádání prostoru a toku času?

Snad je lze přirovnat k situaci, kdy při sledování přímého přenosu omylem zmáčkne ovládač a změníme televizní

program. I když se vzápětí vrátíme na původní stanici, to, co se zde zatím odehrálo, je pro nás již nenávratně ztraceno, zato jsme na okamžik mohli zahlédnout děj ze sousedního kanálu. Otázkou zůstává, kdo v případě nechtěných lidských výletů do ne-skutečna svírá v rukou onen osudový ovládač.

Malé intermezzo:

Muž, který se propadal

„Je to noc co noc stejné, doktore. Unaven se ukládám do postele, už už usínám a najednou se mi zdá, že pode mnou mizí pevný podklad matrací a já se propadám do prázdna. Do velkého černého prázdna. Polekaně sebou trhnu a v tom okamžiku se probudím. Posadím se na posteli, vydechnu úlevou, ale srdce ještě cítím až v hrdle. Natřesu si polštář, ohmatám matrace, a když se ubezpečím, že drží pohromadě, znovu uléhám. Spánek nepřichází. Jakmile se konečně dostaví, matrace se jakoby rozeštoupí a vše začíná znovu. Už měsíc jsem se nevyspal.“

Psychiatr Černý trůnil za svým velkým psacím stolem s hromadou lejster a kartiček na skleněné podložce a pozorně sledoval pacienta.

Unavený, asi sedmdesátiletý mužík s naběhlými černými vác-ky pod očima seděl zabořen do obrovského plyšového ušáku a jeho drobná, vyzáblá postavička se nořila do měkkého polstrování, jako by se opravdu každou chvílí chtěla do něj propadnout.

Byl pátek odpoledne, služba na klinice pomalu končila a doktor Černý spěchal na taroky. „Podívejte, pane Maxi, vysvětlení vašeho pocitu pádu i následujícího trhnutí je z hlediska lékařské praxe triviální. Slyšel jste někdy o jednoduchých segmentálních reflexech? Ne? No dobrá, pokusím se vám to vysvětlit. Přes den, kdy jste v bdělém stavu, řídí činnost vašeho nervstva mozek. Jakmile však usínáte a mozek začíná odpočívat, přejímá jeho funkci mícha. Stačí malé podráždění, například skrčené prostěradlo, a v zadním rohu míchy vznikne impuls, který pak vyvolá

ono nepříjemné trhnutí. Tělo se pohne, aby se zbavilo nežádoucího tlaku. Vše je vlastně mechanický proces. Dám vám něco na uklidnění a brzy budete zase chlapík.“

Maxmilián Max se v křesle neklidně zavrtěl.

„Chápu vás, doktore, domníváte se, že trpím jakousi idiotskou fixní ideou. Přes čtyřicet let jsem vyučoval na střední škole. Vlastně celý svůj život jsem strávil ve školních škamnách. A při tom pendlování mezi zaprášenými kabinety a třídami plnými mladých rozpustilých lidí jsem se nestáčil ani oženit. Jako staromládenecký vysloužilý kantor bych snad měl právo na trochu potrhlosti a podivínské manýry, ale věřte mi, není tomu tak.“

Mužik se na chvíli odmlčel a pak začal vzpomínat: „Víte, celá ta patálie začala o pár let dříve, kdy jsem ještě nebyl tak starý, a kdy jsem dokonce prožíval pozdní milostný románek. Bylo směšné zamilovat se na stará kolena, ale nedokázal jsem si pomoci. Ona už také nebyla nejmladší, ale jak se zdálo, projevy mých citů jí nebyly proti mysli. Došlo to dokonce tak daleko, že jsme se chtěli vzít. Potíž byla s bytem. Ona bydlela u sestry a já mám malou garsoniéru. Člověk na stáří potřebuje trochu pohodlí, a tak jsem hledal něco většího, až se naskytla výměna. Do nabízeného bytu jsme se šli podívat spolu. Jeho majitel neustále cestoval, a tak obýval jen jeden pokoj. Druhý byl úplně prázdný. A přesto se na jeho zčernalých parketách mezi zcela holými stěnami odehrálo něco velmi zvláštního. Právě zde začaly mé problémy.“

Doktor Černý trpělivě naslouchal.

„Když jsme vešli dovnitř,“ pokračoval mužik, „všimla si má společnice, že se jí rozvázal střevec. Sehnula se k němu a při tom náhlém pohybu jí z kabelky vypadla pudřenka. Takový hezký kousek stříbra. Cenu neměl valnou, ale pro mou snoubenku zřejmě hodně znamenal. Slyšeli jsme, jak cinkl o podlahu. Chtěl jsem pudřenku zvednout, ale nikde jsem ji neviděl. V pokoji bylo šero, šel jsem k vypínači a rozsvítil. Pudřenka nikde! Zkoušel jsem dokonce, jestli nemohla zapadnout pod parkety, ale žádná z nich nebyla uvolněná. Má snoubenka si myslela, že jsem

puďrenku zdvihl pŕi svĕm prvŕnĕm sehnutĕm a teď si z nĕm dělĕm blĕzny. Urazila se a nazlobenĕ odešla. Vrĕtil jsem se do toho pokoje ještĕ nĕkolikrĕt, ale puďrenku jsem nikdy nenašel.“

Mužík se vytrhl ze vzpomĕnek a zadĕval se na psychiatra.

„Ale jĕ vás s tĕm nudĕm, že?“ zeptal se rozpačitĕ.

Doktor Āerný se povzbudivĕ usmĕl: „Jen vyprĕvĕjte,“ řekl, „ale zatĕm nechĕpu, jakou to mĕ souvislost s tĕmi pĕdy do neznĕma.“

„Velkou,“ ujistil ho mužík. „Tehdy jsem si totiř poprvĕ uvĕdomil, že se nĕco dĕje, že nastĕvĕjĕ zvlĕstnĕ okamřiky, kdy se odvĕkĕ jistoty hroutĕ v zĕkladech a zabĕhnutý chod svĕta nĕhle uhĕnĕ po zcela jinĕ koleji, neř mĕ. Vĕte, celĕch tĕch Ātyřicet let jsem svĕ žáky v hodinĕch fyziky uĕil, že se lĕtky sklĕdĕjĕ z nĕsmĕrnĕ malĕch, od sebe oddĕlitelnĕch Āastĕ, kterĕm řĕkĕme molekuly. PouĀoval jsem je, že molekuly lĕtek nejsou tĕsnĕ vedle sebe a že mezi nimi jsou volnĕ prostory. Vysvĕtloval jsem, co je to soudrřnost a jak na molekuly pĕsobĕ sĕly, kterĕ je drřĕ pohromadĕ. Zmiřoval jsem se takĕ o difuzi, tedy o prolĕnĕnĕ molekul jednĕ lĕtky do druhĕ. To vřechno jsem omĕl rok co rok a nikdy mĕ nenapadlo o tĕchto zĕkonech pochybovat. Ař do pŕĕpadu s puďrenkou jsem jim vĕřil. Ale zmizenĕ tohoto zatracenĕho kousku stŕĕbra mnou otrĕslo. Tehdy jsem si totiř vzpomnĕl na podobnĕ historky, kterĕ mi vyprĕvĕli znĕmĕ. Z bytu se jim ztrĕcely rĕznĕ drobnosti, o kterĕch byli pŕĕsvĕdĕeni, že je zanechali na zcela urĕitĕm mĕstĕ. Ale nebyly tam. Nĕkdy se pohřřeřovanĕ drobnost po Āase nařla nĕkde zalořenĕ, ale ve vĕtřinĕ pŕĕpadĕ byl hledaný pŕedmĕt navřdy ztracen. A to mĕ pŕivedlo k blĕznivĕ domnĕnce. Zmiřoval jsem se uř o difuzi. Vzĕjemnĕ prolĕnĕnĕ plynĕnĕch a takĕ kapalĕnĕch lĕtek je bĕrnĕ. Nemĕže k tomu za urĕitĕch okolnostĕ dochĕzet i u lĕtek pevnĕch? Snařil jsem se tuto řĕlenou pŕedstavu sĕm sobĕ vyvrĕtit, ale bohuřel. Dalřĕ udĕlosti potvrdily, že cosĕ poruřuje odvĕkou rovnovĕhu. Fyzikĕlnĕ zĕkony neplatĕ vřdy. Prostory mezi molekulami se nĕkdy zvĕtřujĕ, a proto se mohu ve spĕnku propadat. Pokud bdĕm, udržuje mĕ tĕlo pohromadĕ vĕdomĕ, ale kdyř usĕnĕm a mĕ vĕle

slábne, rozpadám se na miliony kousků, které se řítí do neznáma. Věřte mi, je to čím dál horší. Mám strach. Povolí-li odvěká soudržnost, zhroutí se všechno do sebe a z celého našeho nabubřelého světa zbude jen hromádka molekul. A nebo se naopak všechno, lidé, zvířata i věci, rozptýlí do prostoru.“

Doktor Černý byl zaražený.

„Neměl bych to říkat,“ prohlásil po chvilce mlčení, „ale vy jste opravdu šílený.“

„Doufám, že máte pravdu. Přišel jsem, abyste mě vyšetřil a já získal jistotu, že to vše je jen zlý sen a mámení mých smyslů.“

Chvilí bylo ticho.

„Nejhorší na tom všem je, že ty mé pády nezůstávají bez následků. Podívejte se.“ Mužik se postavil a vyhrnul si rukáv. Ruku měl oteklou a pokrytou několika modřinami.

Lékaři se na okamžik zdálo, že ve fialovomodré pokožce zahlédl cosi, co tam rozhodně nepatřilo – vlákna textilu, kousky žíní a třísky dřeva.

Maxmilián Max spěšně ruku zakryl.

Doktor Černý se nervózně pouсмál.

„Zřejmě jste se ve spánku uhodil o pelest, to se stává. Předepíšu vám prášky na uklidnění. Přijďte se mi ukázat příští týden. Když se to nezlepší, necháme si vás u nás na vyšetření.“

Mužik sbalil recept do portmonky, nasadil si čepici a bez rozloučení zmizel ve dveřích. Přesně za týden se v nich znovu objevil. Opíral se o berle, pravou nohu měl v sádře a na hlavě obvaz.

Doktor Černý si ho nevšímal. Seděl za svým psacím stolem a dopisoval poslední záznamy. Sestřička byla někde na lůžkové části kliniky.

Maxmilián Max si odkašlal.

Lékař zdvihl hlavu. „Á, pan Max. Co dělají pády do neznáma, doufám, že jste se nám polepšil?“

„Jak vidíte, ne,“ řekl mužik. „Ty zatracené pády. Je jich čím dál víc a jsou noc od noci horší. Cítím, jak se mé tělo rozkládá a stává se součástí věcí okolo mne a ony se zase stávají mnou.“